

Tisztelt hallgatóság!

Az elmúlt 800 évben nemzetünket több megrendítő csapás érte. Tatárjárás, Mohács, 150 éves török megszállás, Habsburg fennhatóság, elbukott forradalmak, első és második világháborúk veszteségei, több mint 40 év internacionalistává való átnevelési kísérlete és amire ma emlékezünk, Trianon, az előkészítőire nézve szégyenletes békediktátum eget rengető hatásai. És tessék itt vagyunk. Közép Európában megkerülhetetlen tényezőnek számítunk. Kultúránkkal, tudományos eredményeinkkel nemcsak résztvevője, hanem évszázadok óta alakítói is vagyunk a világ kulturális és tudományos életének. Most pedig egyik legnagyobb királyunkról elnevezett iskolánk udvarán ég a magyarság összetartozására rávilágító őrtűz. Miért nem tűntünk el a történelem viharos forgatagában? Azért, mert végig az ismert történelmünk során minden törzsi, majd később társadalmi réteg kellően életképes volt és jól megszervezték magukat? Vagy azért nem tűntünk el, mert befogadó nemzet voltunk és életképes értékeket integrálva folyamatosan erősítettük nemzeti karakterünket? Esetleg az egyedi, különleges nyelvünk volt a megtartó erő? Valószínű ez mind együtt. Ha pedig sorra veszünk jó pár népet, melyeken végig taposott, vagy éppen most is tapos a történelem bakancsa, említhetnénk a tuszikat, a kurdokat, a kelet-timoriakat, ha végiggondoljuk az örmények a zsidók megpróbáltatásait, és körülnézünk a térképen jó pár olyan népre is lelhetünk, melyeknek még országa is van, mégse tudják élhető közeggé megszervezni magukat, rádöbbenhetünk, hogy nem vagyunk a világ számkivetettjei, a világ szerencsétlenjei. De mindenkinek a maga keresztje a legnehezebb. Mi pedig pont száz éve kaptunk egy méreleteset. Ezzel kezdeni kell valamit. Fogadjuk el, hogy 1920. június 4-én törvényszerűen úgy fordult a kocka, hogy mi húztuk a rövidebbet és nyugodjunk bele? Ez se nem ésszerű, se nem elfogadható, mert akkor kéjszívú és magyar gyűlölő politikusok előtt hajtunk fejet. Fogadjuk el, természetesen, hogy térkép előtt firkálgatva pojácák szétverték a Szent István alapította országot, ami majd ezer évig fennállt és működő képes lett volna? Ez megint csak elfogadhatatlan, mert akkor annak a több tízmillió embernek a munkáját, tehetségét, az áldozatát nagyon sokszor az élete feláldozását dobjuk a szemétre, melyet tanúsítottak az évszázadok folyamán. Mit kezdenek Trianonnal olyan korosztályok, akik akár 60, 70, sőt 80 évvel utána születtek nem anyaországban, már felnőtt emberek, toleránsan, értelmesen, tele teremtő erővel szeretnék élni életüket szülőhelyükön? Biztos vagyok benne, hogy önök történészekről, politikusokról szakszerűbb, veretesebb elemzéseket és ajánlásokat hallhattak, olvashattak, de én a mezei tanító, szakmai megmérettetést elkerülendő, határtalan optimizmustól vezérelve ajánlom, hogy Trianonra tekintsünk úgy, mint egy védőoltásra, ami ellenállóvá teszi a szervezetet. Mert mi kell egy hatékony védőoltás előállításához. Elég nagy tapasztalat a kórról. Száz év talán elégnek bizonyul. Az első amit említhetnénk, hogy önmagunk határozzuk meg önazonosságunkat, ne külső elvárásoknak próbáljunk megfelelni. Az alap, hogy magyar vagyunk és ez határozza meg ennek járulékait. Magyar a ház, a porta ahol lakom, a termőföld ami az enyém, az én kutyámhoz az én nyelvemen szólok, a harkály is magyar amit én látok ami az én mandulafámról lopja el a termést, a kenyér is magyar, melyhez magyar kéz termeli meg a búzát az álmaimat is magyarul álmodom és azt álmodom, amit akarok. A másik dolog amit

fontosnak tartok, hogy alapvetően magunkban lássuk a megoldás kulcsát. Jól jön és szükséges is külső segítség, de segíteni csak annak lehet, aki jól sáfárkodik a segítséggel, akik hiszik, hogy nem akkor veszünk el valamit, legyen az anyagi, vagy eszmei jellegű, amikor kifosztanak bennünket, hanem akkor ha magunk mondunk le arról ami a miénk. Vegyük a fáradságot, odafigyelést, esetenként több munkát, használjunk ki minden lehetőséget jogaink érvényesítésére. Végül pedig hirdessük szlovák polgártársainknak, hogy akkor járnak velünk a legjobban, ha megmaradunk egészséges öntudatú magyaroknak és nem szaporítjuk ezen történelmi időmércével igen fiatalok ország meghasonlott polgárainak a számát. Pontosan azért, mert mi már száz éve, hol drasztikusabb, hol rafináltabb megpróbáltatások hatására sokkal érzékenyebbé váltuk a ránk leselkedő veszélyre. Erre a veszélyérzetre pedig most olyan szükségünk van, mint egy falat kenyérre, mert ha magunkra engedjük Európa kapuit döngető, kulturálisan, morálisan tőlünk teljesen eltérő tömeget, pillanatok alatt földönfutókká válunk saját hazánkban lehetünk szlovákok, magyarok, németek, osztrákok, bárki, és nosztalgiával gondolhatunk majd azon anyagi és eszmei környezetre, amit évszázadokon keresztül kikínlódtunk magunknak.

Sokan úgy tartják közülünk is, hogy a magyar széthúzó nemzet. Ismereteim alapján úgy gondolom, ennek az ellenkezője is igaz. Vészterhes, kritikus időkben nagyon is össze tudunk fogni. Sose szégyen tanulni másoktól. Olyan közösségektől, akik az összefogás alapvető szükségességét minél nagyobb mértékben képesek voltak belevinni a hétköznapjaikba. Ezen elgondolkodva töltsük meg tartalommal, hogy egy magyar sincs egyedül. Ha jól választod meg az utad, az úton nem jársz egyedül. Az őrtüzünk ma estére a világ számtalan pontján fellángoló őrtűzzel együtt ennek legyen a szimbóluma.

Mészáros Péter, iskolaigazgató